pzazz

The faggots and their friends between revolutions

PHILIP VENABLES & TED HUFFMAN

Seksuele bevrijding voor dummies

Pieter T'Jonck
Gezien op 17 augustus 2024
Jahrhunderdthalle, Bochum, in het kader van Ruhrtriënnale 2024

De Amerikaans auteur en uitgever Larry Mitchell schreef 'The faggots and their friends between revolutions' in 1977. Het werk formuleerde een scherpe kritiek op de structuur van de Amerikaanse samenleving vanuit het standpunt van LGBTQ personen die toen nog gewoon homoseksuelen heetten, of, met een scheldwoord, 'Faggots'. Het boek circuleerde lange tijd enkel ondergronds (een officiële uitgave kwam er pas in de 21^{e} eeuw). De muziektheaterbewerking van Philip Venables (muziek) en Ted Huffman (regie) doet de kwaliteiten van het werk schitteren, muzikaal, theatraal en inhoudelijk.

18 AUGUSTUS 2024

Het verhaal van 'The faggots and their friends' leest als een sprookje. Oorspronkelijk leefden op de wereld alleen 'Faggots' and their friends' – die 'friends' zijn (lesbische) vrouwen, non-binaire en transpersonen. Ze deelden alles en genoten volop van de vrije liefde. Een deel van hen kreeg echter een vreemde ziekte, waardoor ze een weerzin kregen van andere faggots. Deze 'Men' (de 'mannen' dus) keerden zich tegen de 'faggots' en verwierven zoveel macht dat ze de wet konden stellen. Zo veroordeelden ze de 'faggots and their friends' tot een clandestien bestaan, als ze hen al niet opsloten in gevangenissen en gekkenhuizen op basis van wetten die rede, gelijkheid en rechtvaardigheid predikten, maar de facto enkel 'The Men' ten goede kwamen.

Deze 'Men' raakten echter zo verstrikt in hun eigen verzinsels dat ze enkel nog aandacht hadden voor abstracte papieren (versta: geld en aandelen) en enkel nog geluk vonden vinden in meer papier en macht, als machines zonder gevoel. Ramrod (een nauwelijks verhulde parodie op New York) was hun hoofdstad. In een volgende revolutie nemen de 'Faggots and their friends' de macht echter weer over. Maar 'The Men' zijn niet voor één gat te vangen: ze hangen hun huik naar de wind door 'faggots' het recht te geven om hun geaardheid openlijk te beleven en zelfs te huwen. Een valstrik, beseffen de 'faggots' na enige tijd, want zo worden zij er ook toe gebracht gewin voor genot, eigen papieren voor gedeeld bezit te stellen. In een ultieme strijd overwinnen ze die dwaling. Elk jaar echter houden ze nog rituele bijeenkomst waarin ze elkaar 'brutaliseren'. Zo houden ze, bij wijze van waarschuwing, de herinnering aan het gruwelijke patriarchaat levendig.

Het is een eerste hulp voor *dummies* **om de kritische theorie van het anarcho-feminisme te begrijpen.**

Ik las het boek niet, maar de bewerking van Philip Venables (muziek) en Ted Huffman (regie) is alvast veel minder naïef dan de structuur van het verhaal – een sprookje of een fabel – doet vermoeden. Er zijn opmerkelijke verwantschappen met het consistente gedachtengoed van een Amerikaanse anarchiste en feministe van het eerste uur als Emma Goldman (1869-1940). Ze week sterk af van

het gedachtengoed van de gestaalde kaders van de communisten als ze stelde dat het geen zin had om de ene heersende klasse (de kapitalisten) door de andere (het proletariaat) te vervangen als er niet tegelijk een bevrijding op alle fronten was, met inbegrip van het persoonlijke, familiale en seksuele leven. Zij dacht daarbij vooral aan de toen volkomen ondergeschikte positie van de vrouwen, maar haar ideeën zijn moeiteloos uit te breiden naar die van Larry Mitchell en van deze opvoering. Het is een eerste hulp voor *dummies* om de kritische theorie van het anarcho-feminisme (denk ook: Judith Butler) te begrijpen.

Venables en Huffman pakken dat ook slim aan. Op het podium zien we een bonte verzameling fantasierijke figuren. Twee van hen springen eruit. Kit Green is een rijzige transpersoon met lange blonde haren, die pronkt met een rode avondjurk. Ze is zowat de MC van de avond, maar die positie gebruikt ze met zichtbaar genoegen om 'the Men' in het publiek te jennen en zo te doen nadenken. Het begint met een erg beeldende beschrijving van nachtelijke, anonieme seksuele contacten tussen de 'Faggots'. Halverwege het stuk verleidt ze het publiek ook om uit volle borst een lied mee te zingen over wie normaal is en wie niet. Hun tegenhanger, en in alle opzichten ook tegendeel is Yandass: een kleine, springerige zwarte vrouw met lange dreadlocks. In haar *streetwear* vertelt ze op jachtige, kwade toon de verschillende episodes van de opeenvolgende revoluties die de 'Faggots' in eer herstelden.

De twaalf andere performers zijn echter allen op hun manier even belangrijk. Het zijn zonder uitzondering multi-instrumentalisten. Sommigen, zoals Mariamielle Lamagat en Sally Swanson zijn dan ook nog eens gezegend met een prachtige stem. Als groep maken ze van het verhaal, tussen de gesproken fragmenten door, een wonderlijke avond vol muziek, zang en dans. De score van Venables is daarbij een grote troef. Zijn instrumentarium is heel breed: er zijn bekende instrumenten als piano, fluit, trommel, maar ook oude instrumenten zoals een viola da gamba (een strijkinstrument met zes snaren en fretten) of een luit. De muziek krijgt daardoor een trans-historisch karakter: je hoort er zowel oude muziek als blues en jazz in. Venables is echter ook niet te beroerd om het geheel, na de eerste overwinning van de 'Faggots', te kruiden met een lading loeiharde elektronische *rave* muziek.

'The faggots and their friends between revolutions' is zo tegelijk leerrijk, af en toe ook confronterend, maar vooral intelligent, muzikaal rijk, geestig en naar het einde toe begeesterend. Dat is een zeldzame combinatie. Dat Kit Green af en toe wat al te graag schmiert neem je er dan op de koop toe wel bij.